

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: I. F., narozený x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2022 č. j. OAM-180/ZA-ZA11-K01-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavkům na přesnost a určitost, přičemž i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Dále namítal, že žalovaný systematicky stavěl jeho tvrzení do světla problémů, které nedosahují takové intenzity, která by porušovala některá z jeho základních práv, přičemž k tomu přispěla i naprostá izolovanost při posuzování jednotlivých tvrzených skutečností. Za největší problém napadeného rozhodnutí považoval skutečnost, že žádost byla zamítnuta podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná. Měl za to, že jasné uvedl okolnosti, na základě kterých se obává návratu do vlasti a správní orgán měl tyto prošetřit. Správní orgán dle jeho názoru nezohlednil shromážděné podklady a tyto nevázal k aktuální situaci. Podrobně uvedl důvody, pro které se obává návratu, nemá žádnou ochranu ze strany státních orgánů domovského státu, na základě čehož mu v případě návratu hrozí zásadní nebezpečí. Žalovaný však dle jeho názoru neuvedl dostatečně důvody, pro které nebyl azyl žalobci udělen a neoznačil důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel.
4. Konstatoval, že závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu jsou zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení a o nepochopení tohoto institutu a podmínek jeho aplikace. Správní orgán podle žalobce v napadeném rozhodnutí k odůvodnění svých závěrů o zjevné nedůvodnosti udělení azylu uvádí, že žadatel nebyl ve své vlasti členem politické strany, ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod, zcela pomíjí skutečnost konfliktu na Ukrajině ve vztahu k žalobci a jeho dalšímu vývoji. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgán nepravdivě označuje Moldavsko za neutrální zemi, když zcela pomíjí doutnající konflikt v Podněstří a dokonce i to, že Rusové zcela nepokrytě útočí i na jihozápad Ukrajiny, kdy je naivní předpokládat, že by malé Moldavsko bylo z aktuální války vynecháno, či Ruskem ponecháno jako svobodná země.
5. V závěru žaloby namítal, že správní orgán při posuzování žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, dokonce ty podstatné zcela ignoroval nebo dokonce uváděl zavádějící informace o jakési účelovosti, aniž by své rozhodnutí v tomto smyslu dostatečně odůvodnil. Žalobce tak měl za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.
6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní námitky jsou liché, zejména to, že Moldavsko není ve vztahu k žalobci možné považovat za bezpečnou zemi původu. Je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné a měl za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvouměsíční lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 2. 2022, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 3. 2022, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky-Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 28. 7. 2021, informace Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF), informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 1. 2022, informace ČTK „Moldavsko přistupuje ke vztahům s Ruskem opatrně, čeká další uprchlíky“ ze dne 26. 2. 2022, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-180/ZA-ZA11-K01-2022 ze dne 15. 3. 2022.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 25. 2. 2022 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Moldavska a moldavské národnosti. Vyznává pravoslavné křesťanství, nemá politické přesvědčení, je rozvedený a má jednoho syna. Vypověděl, že vycestoval z Moldavska dne 6. 1. 2020, přes území Rumunska, Maďarska a Slovenska do České republiky. Na území vstoupil dne 7. 1. 2020 a od tohoto dne nevycestoval. V roce 2018 byl v České republice asi 7-8 měsíců. Pracoval na území bez povolení, protože měl v Moldavsku dluhy. Žádost o mezinárodní ochranu podal kvůli svému velkému dluhu v Moldavsku, nemůže se do vlasti vrátit. V případě návratu se obával také uvěznění a povolání do armády, jelikož je držitelem vojenské knížky.
11. Při pohovoru dne 3. 3. 2020 sdělil, že bezprostředním důvodem jeho odjezdu byly dluhy, které nemohl splatit. Měl je u banky a odcestoval pouze kvůli nim. V České republice pracoval na stavbách, nelegálně, protože vízum si nemohl zařídit z důvodu svého útěku z vlasti. Bylo mu uloženo správní vyhoštění, přestože se odvolal, byl mu udělen výjezdní příkaz. Vzhledem k tomu, že se nedalo nic jiného dělat, tak požádal o mezinárodní ochranu. Trestně stíhaný nikdy nebyl, vyloučil také potíže zapříčiněné jeho rasou, národností, náboženstvím, pohlavím, příslušností k sociální skupině či politickým přesvědčením. V případě návratu se obával uvěznění či povolání do války. Přestože není trestně stíhaný, tak jej hledají exekutoři, jeho dluh je opravdu velký. Povolání do armády se obával, protože nechtěl bojovat na Ukrajině. Nevadilo by mu, pokud by měl bránit svou vlast, ale bojů na Ukrajině se nechtěl účastnit.
12. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 3. 2022 č. j. OAM-180/ZA-ZA11-K01-2022 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

14. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
15. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
16. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
17. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl žalovaný s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Moldavsku. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
18. V řízení bylo zjištěno, že žalobce je moldavské státní příslušnosti, narodil se ve městě x, poslední oficiální bydliště ve vlasti měl v obci x, kde žil s matkou. Všechna tato místa se přitom nachází v západní části Moldavska u hranic s Rumunskem, tedy mimo oblast Podněstří. Tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nerozporoval. Není tedy pochyb o tom, že žalobce pochází z té části Moldavska, která je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu.
19. V řízení bylo dále zjištěno, že žalobce žádným způsobem neprokázal, že by Moldavsko nebylo možné ve vztahu k jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal v souvislosti se svými dluhy a obavou z povolání do armády. Pokud jde o obavy žalobce z vypuknutí konfliktu v Podněstří a obavy z celkové situace v Moldavsku, tak soud dodává, že Moldavsko je stále na seznamu bezpečných zemí původu, judikatura správních soudů obecně z této skutečnosti i v současné době vychází (srovnej aktuální rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2023 č. j. 4 A 2/2022-26, ze dne 11. 1. 2023 č. j. 16 Az 13/2022-20, ze dne 4. 5. 2023 č. j. 19 Az 25/2022, Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2023 č. j. 32 Az 47/2021-27, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2023 č. j. 3 Azs 59/2022-29, či ze dne 17. 5. 2023 č. j. 1 Azs 57/2023 - 30). Je zřejmé, že obavy žalobce, že by v budoucnu Moldavsko mohlo být vtaženo

do války Ruské federace s Ukrajinou, se dosud nenaplnily. Aby nucený návrat žadatele mohl být v rozporu se zásadou *non-refoulement*, slovy azylového práva by mu musela hrozit *vážná újma* v podobě *vážného a individuálního ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu* [čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice a § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu; k výkladu tohoto pojmu viz rozsudky Soudního dvora ze 17. 2. 2009 ve věci C-465/07, *Elgafaji*, či ze dne 30. 1. 2014 ve věci C-285/12, *Diakité*). Žalobce není z Podněstří a konflikt, jaký pro udělení doplňkové ochrany předpokládají citovaná ustanovení a judikatura Soudního dvora, v Moldavsku zatím neprobíhá. Žalobce to vlastně ani nezpochybňuje. Sám uvádí, že armáda je rozmisťována pouze při hranicích. V tomto momentu situace v Moldavsku ještě nespadá pod čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice a ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

20. Judikatura k ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu vyžaduje, aby tu bylo reálné nebezpečí vážné újmy. O něj se jedná, pokud ve významném procentu případů obdobných situací žadatele dojde k nežádoucímu následku, a proto má žadatel dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Test reálného nebezpečí je přitom vůči žadateli o něco přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Nejde však stále o standard „praktické jistoty“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Obava žalobce, že na území Moldavska vypukne konflikt předvídaný § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, z něhož by žalobci hrozilo vážné a individuální ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti, nyní reálné v právě popsáném smyslu není.
21. Městský soud k námitce žalobce ohledně možného odvedení do armády odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39, v němž je konstatováno, že branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu by za určitých okolností mohla být významná z pohledu možného pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, který musí být vykládán v souladu s čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „nová kvalifikační směrnice“). Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) nové kvalifikační směrnice může být za pronásledování mimo jiné považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice. Dále podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) nové kvalifikační směrnice mohou být za pronásledování obecně považována také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání [včetně případného takového nepřiměřeného trestání odepření výkonu vojenské služby z důvodu svědomí; k těmto otázkám viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 24, a ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, oba dostupné na www.nssoud.cz, a v nich citovaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Shepherd*, C-472/13, ECLI:EU:C:2015:117, zabývající se výkladem obdobných ustanovení předchozí kvalifikační směrnice, tj. čl. 9 odst. 2 písm. b), c) a e) směrnice Rady 2004/83/ES]. Žalobce ovšem ve

smyslu citovaných rozhodnutí otázku svého možného povolání do armády nenamítal a ve své žalobě ji nespojoval s možnými důvody pronásledování. K uvedenému je však třeba podotknout, že dle zákona o azylu, v relevantním znění, se udělení doplňkové ochrany z důvodu vážného a individuálního ohrožení života nebo nedotknutelnosti v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu vztahuje výhradně na civilisty [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publikovaný pod č. 1840/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a rovněž současné znění § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Zmíněné omezení rozsahu doplňkové ochrany je výrazem toho, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci tak nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.

22. Dále k těmto obavám žalobce z účasti v ozbrojeném konfliktu soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 či ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. února 2016 č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. dubna 2016 č. j. 2 Azs 67/201 - 24 či ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). V posuzovaném případě žalobce uvedl, že pokud by byla válka na území Moldavska, tak by svou zemi bránil a nebránil by se povolání do armády. Odmítal pouze povolání do armády spojené s účastí v konfliktu, který probíhá na Ukrajině. Ze zpráv o zemi původu žalobce je zřejmé, že Moldavsko bedlivě sleduje situaci na Ukrajině, avšak nijak nezasahuje na území jiného státu, ani v regionu Podněstří. Soudu není z jeho činnosti známo, že by se Moldavsko, jakkoliv vojensky zapojovalo do probíhajícího konfliktu na Ukrajině, takovouto skutečnost, pak netvrdil a neprokázal ani žalobce. V současné době by tak povolání žalobce do armády nebylo v rozporu s jeho projeveným přesvědčením.
23. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany udával obavy z věřitelů kvůli dluhům, nenamítal však, že by státní orgány Moldavska nebyly schopny či ochotny mu v tomto směru poskytnout pomoc, zcela obecně je toto tvrzeno až v žalobě. Samotnými obavami žalobce z dluhů se také zabýval žalovaný ve svém rozhodnutí, kde na str. 4-5 shledal dostupnost vnitrostátní ochrany. Soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalobce má možnost využít legální prostředky na ochranu svých práv.
24. Z azylového příběhu žalobce je zřejmé, že opustil svou vlast zejména z ekonomických důvodů, kdy si potřeboval zajistit prostředky na úhradu dluhu. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003–65).*“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.

25. Dle městského soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, až v době, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a vydán výjezdni příkaz, podporuje závěr o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování či z hrozcí vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, „*žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě*“. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 „*o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti*“. Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu „*Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).
26. Městský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Moldavsko je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně